

РЕШЕНИЕ

№ 6245

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7670** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Е. Д. Т. от [населено място] срещу решение № 234 от 27.04.2022г. на КЗД по преписка № 502/2020г. на Петчленен заседателен състав на КЗД, с което се установява, че „Юробанк България“ АД не е извършило по-неблагоприятно третиране по признаци „лично положение“ и „етническа принадлежност“ по чл.4 от ЗЗДискр. по отношение на жалбоподателя и жалбата му е оставена без уважение.

Жалбоподателят посочва, че в диспозитива на решението не са взети предвид всички негови твърдения и констатации от жалбата пред КЗД с допълненията към нея. Поради това се претендира отмяна на процесното решение.

Ответникът - Комисия за защита от дискриминация, редовно призован, в становище от 19.05.2022г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. В становище от 06.07.2022г. счита, че решение № 234 от 27.04.2022г. е издадено от компетентен орган, при спазване на материалния и процесуалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуването на спора.

Заинтересованата страна - „Юробанк България“ АД, редовно призована, в становище от 23.06.2022г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Процесното решение на КЗД счита за законосъобразно, обосновано и изчерпателно по отношение на всички изложени от жалбоподателя твърдения. Отношенията между банката и жалбоподателя са облигационни във връзка със

сключен договор за ипотечен кредит, който не се изпълнява. Поради това банката е предприела действия по принудително изпълнение в съответствие с разпоредбите на ГПК. Жалбоподателят не е успял да преодолее доказателствената тежест по чл.9 от ЗЗДискр. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по жалба на Е. Д. Т. до КЗД с вх. № 44-00-2637 от 03.09.2020г. В жалбата се твърди, че е получил покана от ЧСИ за плащане на дължими суми по договор за кредит „Юробанк България“ АД. Същевременно още същия ден жалбоподателят внесъл известна сума в банката и предложил сключване на извън съдебно споразумение. Преди това също предлагал такова, но банката не приела, като според жалбоподателя това се дължало на факта, че е от ромски произход. Към жалбата е приложена цитираната покана от 27.09.2019г. по изпълнително дело № 20198790402022 за заплащане на главница от 33 655,40лв., лихва от 22 642,08лв., неолихвяема сума от 6 979,44лв. и всички бъдещи разходи по изпълнителното дело, които към момента са 4 841,58лв. и присъединени публична държавни вземания в полза на държавата в размер на 7 347,23лв. Цитира се влязла в сила заповед за изпълнение № 126 от 14.02.2013г., както и изпълнителен лист от същата дата – и двете по ч.гр.д.№ 285/2013г. по описа на РС - Ловеч, въз основа на които длъжника е получил покана за доброволно изпълнение още на 13.06.2013г. Приложена е молба от 18.03.2015г. до „Юробанк България“ АД, с която жалбоподателят е поискал да бъде сключено извънсъдебно споразумение по необслужван жилищен кредит, към която е приложено бордеро за внесена сума от 3200лв. – разноски по изпълнителното дело.

Сезиран с жалбата, с Разпореждане № 1415 от 10.09.2020г. председателят на КЗД е образувал преписка с № 502/2020г., която е разпределена на Петчленен заседателен състав. С писмо вх. № 12-11-3339 от 25.09.2020г. съставът е уведомил председателя на КЗД за определения председател на специализирания състав и докладчика по преписката, предложен е и подпомагащ експерт.

В допълнителна молба от 17.11.2020г. Т. конкретизира, че е с помощта на кредит е закупил къща, но след известно време е изпитал финансови затруднения. Тогава е подал молбата за извънсъдебно споразумение до банката, като отговор не е получил. Тази некоректност се дължала на личното положение и етническата принадлежност на жалбоподателя.

С писмо изх. № 50-00-42 от 17.02.2021г. е изискано становище от „Юробанк България“ АД. Същото е депозирано на 02.03.2021г. като в него се посочва, че на 11.07.2006г. между банката и жалбоподателя е сключен договор за кредит за сумата от 30 000лв. След просрочие през април 2009г. е извършено реструктуриране на кредита три пъти поред, за което са подписани допълнителни споразумения през 2010г. и 2011г. Въпреки това дължимите вноски не са внесени. Поради това банката се е снабдила с изпълнителен лист и се е обърнала към съдия-изпълнител. От 2015г. банката води постоянни преговори с длъжника за реструктуриране на кредита, но не е внесена нито една погасителна вноска. През 2019г. е предложено на г-н Т. разсрочване на дълга на месечни вноски от по 500лв. след еднократно внасяне на 20% от дълга. Поради липса на съгласие принудителното изпълнение е възобновено.

Горното показва, че банката е проявила добросъвестност и търпение спрямо клиента си. Същата не събира информация за етническия произход на клиентите си, нито формира кредитната си политика според него. Действията по принудително изпълнение са стандартни и еднакви спрямо всички длъжници на банката. Към писмото са приложени искане за предоставяне на жилищен кредит от 30 000лв. и договор за кредит за покупка на недвижим имот от 11.07.2006г. със срок на погасяване 300 месеца и месечна вноска от 315,97лв. Като обезпечение на кредита е учредена договорна ипотека. Съгласно чл.18 и 19 от договора при непогасяване на вноската банката може да направи кредита предсрочно изискуем, а при неиздължаване на три вноски банката има право да се снабди с изпълнителен лист по извлечение от сметка и да пристъпи към принудително събиране на вземанията чрез продажба на ипотекирания имот. На 18.06.2010г. е сключено допълнително споразумение към кредита, според което задълженията са предоговорени като след внасяне на еднократна сума от 200лв. за 12-месечен период кредита се олихвява с по-ниска лихва и месечните вноски са по 200лв. Поради ново неизпълнение, са сключени още две допълнителни споразумения за облекчено погасяване на 28.07. и 30.11.2011г. Липсата на изпълнение и по тях е довела до снабдяване с изпълнителен лист от 14.02.2013г. за сумите от 33 655,40лв.- главница, лихва от 4 575,35лв., 317,54лв. такса, както и законната лихва до изплащане на вземането, и направените по делото разноски. С допълнителна молба от 10.03.2022г. ЗС е представила процедура за събиране на проблемни жилищни кредити, план за действие по събиране на вземанията на физически лица, ръководство за сключване на споразумения по проблемни кредити, кореспонденция с жалбоподателя от периода юни – ноември 2012г. и уведомление за публична продажба от 14.06.2021г. От посочените документи е видна стандартизирана процедура за действие при проблемни кредити като планът за действие винаги предвижда първо реструктуриране на кредита или цесия, и едва след това – предаване на адвокат, доброволна или принудителна продажба. Критерий за стартиране на принудително изпълнение е продължителността на просрочието.

С Доклад заключение докладчикът по преписката е предложил насрочване на открито заседание за разглеждане на преписката и призоваване на страните. С Уведомление за призоваване, страните са призовани за заседание. В заседанието на 10.03.2022г. посочените доказателства са приети, с което преписката е намерена за изяснена от фактическа и правна страна, дадена е възможност за заключителни становища на страните и преписката е обявена за решаване.

На 27.04.2022г. е постановено процесното решение, в което е прието, че отношенията между жалбоподателя и ЗС не се основават на неравно третиране, а на принципни положения при упражняване на този вид търговска дейност. Без да се интересува от етническия му произход, банката е сключила с жалбоподателя договор за кредит, който впоследствие трикратно е реструктуриран с цел облекченото му изплащане. Въпреки това по кредита няма плащане от 2010г., като през есента на 2021г. е проведена шеста по ред неуспешна принудителна продажба като отношенията по събиране на дълга се уреждат от правилата за принудително изпълнение по ГПК. Общите процедури на банката по събиране на проблемни кредити също не се основават на данни за личното положение или етническия произход на длъжниците, а само на тяхното имуществено състояние и даденото обезпечение. Жалбоподателят не е доказал неравно третиране спрямо други лица с различен етнически произход, не е конкретизирал изпълнителното деяние, представляващо акт на дискриминация, нито е

уточнил кой служител и при какви обстоятелства е проявил твърдяното неравно третиране. По горните съображения жалбата е отхвърлена като неоснователна. Решението е съобщено на жалбоподателя на 10.05.2022г., а жалбата срещу него е подадена на 12.05.2022г.

Предвид установеното от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна: Оспорва се подлежащ на обжалване административен акт, от негов адресат, за който е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. Жалбата е подадена в срок, поради което съдът я приема за процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С оглед разпоредбите на чл. 40, чл. 48, чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решението е взето от компетентен орган. Постановеното решение съдържа всички реквизити посочени в чл. 66 ЗЗДискр. и е спазена установената от закона писмена форма. При издаването на процесния акт съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяна на решението само на това основание. Правилата, по които се провежда производството пред КЗДискр., са регламентирани в глава IV, раздел I от сз. В случая производството е започнало по писмена жалба на засегнато лице. Не е изтекъл срокът по чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр. Не са налице и пречките по чл. 52, ал. 2 и ал. 3 ЗЗДискр. След образуване на производството е определен заседателния състав. Последният е определил председател и докладчик. Проведено е проучване, дадена е възможност на страните да се запознаят със събраните материали. Изготвено е заключение от докладчика по преписката и е насрочено открито заседание, за което са призовани всички страни. Страните са приканени да сключат споразумение, като така е спазено изискването на чл. 62, ал. 1 ЗЗДискр. Тъй като страните не са постигнали споразумение, производството по спора е продължило. След изясняването му от фактическа и правна страна, председателят на състава е закрил заседанието, след което е постановено решение № 234 от 27.04.2022г.

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Пряка дискриминация според ал.2 на същата разпоредба е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, а непряка според ал. 3 е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. В разпоредбата на т. 7 от § 1 на ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието "неблагоприятно третиране" - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

ЗЗДискр. цели установяване и отстраняване на всяко неравностойно третиране според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., каквито са и признаците "лично положение" и „етнически принадлежност“. За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В тежест на жалбоподателя е да докаже факти, от които може да се направи извод, че равното третиране е нарушено.

В случая жалбоподателят е изтъкнал едно оплакване: продължаваща дискриминация спрямо него чрез предприемане на действия по принудително събиране на вземането на ЗС без да му се даде възможност да сключи споразумение за уреждане на задълженията. В подкрепа на своите оплаквания, жалбоподателят се е позовал на молба от 2015г. до „Юробанк България“ АД за сключване на извънсъдебно споразумение и доброволно внасяне на сума от 3200лв. за разноски по изпълнителното дело. Банката не се е произнесла по молбата, а директно е пристъпила към принудително събиране на дължимите вноски по кредита. По това оплакване съдът не споделя приетото от ответника, че жалбоподателят не е уточнил в какво се изразява изпълнителното деяние. За да е налице дискриминация обаче, трябва действията на банката спрямо жалбоподателя да се различават от действията спрямо други длъжници, като тази разлика да произтича само и единствено от личното положение и етническата принадлежност на жалбоподателя. Такава разлика обаче жалбоподателят не е установил. Първо, предприетото принудително събиране на дължимите вноски по кредита произтича от цитираните по-горе разпоредби на договора за кредит. Второ, преди жалбоподателят да подаде молба от 2015г. и да внесе сума от 3200лв., банката три пъти е подписала допълнителни споразумения към договора за кредит, в които се е съгласила с условия за облекченото му изплащане. Трето, неприемането на предложението на жалбоподателя за сключване на четвърто такова споразумение не е израз на неравностойно третиране, а на бизнес решение, което банката като търговски субект има право да вземе при неизпълнение на договора за кредит. Следва да се посочи, че от сключване на първото такова споразумение през 2010г. до предприемане на действия по принудително събиране на дължимите суми чрез издаване през 2013г. на изпълнителен лист са минали три години. Същевременно съгласно т.3 Описание на процеса от Процедура за събиране

на проблемни кредити, приложена по делото, предприемането на съдебни действия става просрочие над 180 дни, т.е. 6 месеца. Т.е. жалбоподателят не само, че не е третиран неравноправно с други длъжници, а е получил по-благоприятно отношение. Що се отнася до действията на съда и съдебния изпълнител, същите не могат да се разглеждат като дискриминационни действия на банката, доколкото не зависят от нея, регламентирани са от ГПК и подлежат на обжалване. След като няма неравностойно третиране спрямо жалбоподателя, е безпредметно обсъждането на признаци на дискриминация. Още повече, че не се установява отношението на ЗС към жалбоподателя, независимо дали по-благоприятно или не, да се дължи на някакъв особен белег от личното му положение или на етническата му принадлежност. Първият въобще не се и твърди от жалбоподателя, доколкото просрочието на кредита не го поставя в различно положение спрямо други длъжници в същата ситуация. Същото се отнася и до етническата принадлежност, като по делото липсват доказателства произходът на жалбоподателя да е бил релевантен както за отпускането, така и за събирането на кредита. Още повече, че същият не се позовава на други длъжници на същата банка, които при подобно просрочие на кредитите си да са били третирани по-благоприятно от самия жалбоподател. Поради това съдът приема, че спрямо жалбоподателя не е допусната пряка или непряка дискриминация от ЗС.

Предвид изложеното съдът намира, че решение № 234 от 27.04.2022г. на Комисията за защита от дискриминация е законосъобразно, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника и заинтересованата страна се дължат разноски в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение – 41-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д. Т. от [населено място] срещу решение № 234 от 27.04.2022г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Е. Д. Т. от [населено място] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Е. Д. Т. от [населено място] да заплати на „Юробанк България“ АД сумата от 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: